

матичния житейско-философски ракурс на другите им „събратя“ към веществено-предметните параметри на този проблем, тъй като обективната логика и „суровият закон на нуждата и живота“ им го определят по съответния начин и съобразно техния социопространствен статус.

Трето. Дебалансирането между „честта“ и „славата“ в неговите душевни и поведенчески отзвучи и отблясъци в ромското битие има и една друга причина. И тя е свързана с проблема за инобитието и по-скоро за неговите исторически параметри и звучения. Ромите, както вече се разбра, никога не са имали възможност да навлязат в онези вертикализирани слоеве, които са позволявали оставянето на техния „автограф“ като етничен субект върху историческата събитийност. Оттук вече става разбираем и техният равнодушен в немалка степен и форма поглед спрямо въпроса за инобитието им, за това какво следва да оставят на своите потомци, а и на останалите социални кореспонденти, с които съвместно обитават дадени социални и исторически пространства. За ромите поради обективното им социално и историческо положение не стои проблемът за отдаване сега и тук, в настоящето, на нещо, което ще се „разплаща“ и то с богати лихви след време, чрез признанието и уважението, обичта и преклонението на следващите генерации. Те не се интересуват толкова, колкото представителите на други етноси за това с какви дела и с какво себеотдаване, себеотрицание и жертви в своя житейски биографичен път трябва да прехвърлят „мост“ през историческото време – от настоящето към миналото. За тях сякаш е без значение как ще гледат – добре или „с лошо око“ – идните поколения (роми и нероми) на онова, което те са сътворили сега. **Проблемът за „пантеона на безсмъртието“, за социалното и историческо инобитие на ромите поради трагичната им орис не е бил актуален и значим във всекидневната и експесивната им реализация.** Затова и, както посочва Б. Мизов, тяхната житейска ориентация и изява е застопорена в актуалните и далеч по-малко в перспективните времеви хоризонти, в сега бушуващото настояще и далеч по-малко към зараждащото се или оформящото се бъднo състояние и т. н. „Те рязко се отличават от останалите хора с присъщото им опиянение от радостите на текущия миг. За тях е характерен